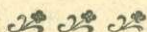

másik is leginkább tűzifaképen szerepelt, tehát sok bírálat és latolgatás nélkül, a bükkfatermési táblát alkalmazták a gyertyánra is. És ezen egyforma elbírálás, hozzá az, hogy az üzemtervben a bükk és gyertyán fatömegét ugyanazon rovatban, a bükkfatermési táblák alapján tüntetik ki, okozta akaratlanul is, hogy az erdő felujtásánál sem disztingváltunk eléggé a két fanem között.

Ezért én szükségesnek tartom, hogy az erdőgazdák figyelme felhivassék arra, hogy a jövőben az üzemtervekben a bükköt és gyertyánt külön rovatban kezeljék. Hogy azonban ez lehetséges legyen, szükséges, hogy a gyertyánról sürgősen fatermési tábla állíttassék össze. A fatermési táblától nagyon sokat remélek. Ha ugyanis azok, akik eddig nem sokat gondoltak a bükk és gyertyán fatermése közti különbséggel, látni fogják azt az óriási eltérést, mely a bükk és gyertyán fatömege közt a normális vágatási korban van és kíváltként, ha a fatermési tábla a műfa-százalékot is fel fogja ölelni és ezt is összehasonlítják a bükkal, nem hiszem, hogy ne essenek gondolkodóba és ne igyekeznének a rájuk bízott erdőgazdaságot úgy vezetni, hogy a gyertyán a bükk és tölgy rovására legalább ezentul tért ne foglaljon.

Az erdőbirtok vagyonváltsága.

Az ország pénzügyeinek rendezése tudvalevően egymagában a jövedelmeknek bármily magas megadóztatása révén nem remélhető; magának a nemzeti vagyonnak egy részét kell a haza oltárán feláldozni, hogy az ország pénzvviszonyai javuljanak és némileg állandósuljanak is, ami a jövő közgazdasági fejlődés egyik legfőbb feltétele.

Ismeretes dolog, hogy a jelenlegi pénzügyminiszter, eltérően elődeitől és a külföldtől, nem a személyi, hanem a tárgyi adózás terén keresi e nehéz probléma megoldását, mert így bár némileg az igazságos megoszlás rovására, de gyorsabban eshetünk át a szomorú szükségességen, s hamarabb állanak be az adózás terén is megállapodott viszonyok, szemben az eddigi folytonos bizonytalansággal.

Az ingó vagyon váltáságáról szóló törvényt a nemzetgyűlés már letárgyalta s az szentesítést is nyert. Az ingatlanok s ezek között az erdőbirtoknak vagyonváltása ellenben még nem került a nemzetgyűlés elé, hanem jelenleg a kormány körében képezi megvitatás tárgyát.

A nyilvánosság elé a pénzügyi kormányzat szándékairól csak annyi jutott, hogy a 20%-os vagyonelvonásnál továbbmenni a pénzügyminiszter nem kíván s hogy a mezőgazdasági ingatlanoknál általában az évi haszonbérékből kíván kiindulni, amelyek bizonyos fokozatos többszöröse képeznék a váltáságösszeget.

Nem tudjuk, hogy végeredményben ez a terv fog-e megvalósulni, de nyilvánvaló, hogy ez az út csak a mezőgazdaságnál járható, az erdőre ellenben nem alkalmazható.

Haszonbér hiányában az erdőnél csak annak tényleges jövedelme jöhetne szóba, ez azonban az erdőbirtok értékével nem állván még annyira sem összefüggésben, mint a haszonbér a mezőgazdasági birtokéval, nagyon igazságtalan alapot nyújtana az erdőbirtok vagyonváltásához. Jövedelmet jelenleg nem nyújtó, de értékes középkorú állományokkal bíró erdők igen alacsony váltáságot fizetnének. Viszont állandó jövedelem nyújtására alkalmas erdőbirtokok legutóbbi magas jövedelmei szintén nem lehetnének mérvadók, mert nem állnak arányban az erdő értékével, amelyet még a felületesen ítélő szakember is hajlandó tulbecsülni a közel-múlt és jelen magas faárai miatt, holott az a körülmény, hogy a terület néhány századrészén álló fa abnormisan magas áron értékesített, aránylag kevés befolyással van az erdő értékére, mert tudjuk, hogy ezt csak több évtized átlagos jövedelme befolyásolja s tudjuk azt is, hogy a mostani árak csúcspontot igen, de átlagot nem képviselnek.

A legutóbbi néhány év jövedelme alapján mért vagyonváltás igazságtalanságát legszembeesőbbben az az eset ilusztrálja, amidőn valamely erdőbirtokra csupa vágásterületen és fiataloson kívül még néhány holdnyi vágható faállomány is van, mely ma még magas jövedelmet nyújt, hogy azután az erdő évtizedeken át ne nyújtson jövedelmet. Ebben az esetben az erdő *jövedelme* ma még tekintélyes lehet, *értéke* azonban már csekély.

Ámde nem mellőzhető az a körülmény sem, hogy mihelyt az évi vágásterület a fordulónak megfelelő területhányadot meghaladja, már nemcsak jövedelemmel állunk szemben, hanem tökefogyasztással, a vagyonérték likvidációjával. Különösen az ország mai viszonyai között, amidőn erdeink 86%-ának elvesztése után a megmaradottakat a fainség enyhítése végett fokozott mértékben kell igénybe venni, igen gyakori az az eset, hogy amit az erdő jövedelmének nevezünk, az tulnyomóan az erdőben rejlő tőkének készpénzzé való átalakítása.

Az erdő jövedelméből tehát a vagyonváltság kivetésénél kiindulni nem lehet s részünkről más utat nem tudunk, mint az erdőknek a vagyonadó alá való értékelését felhasználni a vagyonváltság kiszabásánál, értékfokok szerint emelkedő kulccsal. Mint-hogy az erdőbirtoknál az értéket nem annak kiterjedése, hanem igen nagy mértékben annak állapota (fakészlete) befolyásolja az adókulcsot csak értékfokok, nem pedig területfokok szerint lehet megállapítani.

Végül csak azt kívánjuk még hangsúlyozni, hogy a vagyonváltságnak természetben való lerovása közgazdaságilag káros erdő-elaprózáshoz vezetne. Viszont természetesen a váltság készpénzben vagy hadikőtvényekben való lerovását a birtokosra nézve lehetővé is kell tenni, mire nézve a készülő törvényben megfelelő könnyítéseket várunk.

Az új vadászati és fegyveradó.

A magyar nemzetgyűlés jónak találta az 1921. évi X. törvénycikkben a vadászati és fegyveradót oly magasságra emelni, amely sok, igen sok vadász kezéből kicsavarja a fegyvert. A vadászat, amely eddig testet és lelket edző nemes sport volt, ezentul a plutokráciának fentartott fényűzés lesz. A nemzet széles rétegei s nevezetesen a szerényebb körülmények között élő középosztály, amelynek a vadászat gyakorlását fegyvereinek a kommün alatti elrablása, a lőszer hihetetlen drágasága, a vadászati bérek és a wasuti utazás magas költsége már ugyis rendkívül megnehezítette,